

Arrest

nr. 231 642 van 22 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 23 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 oktober 2019.

Gelet op de beschikking van 10 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" van 6 september 2019, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2.1. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, sedert 2013-2014 in Malta internationale bescherming geniet, met name in de vorm van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

2.2. De Raad wijst erop dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker laat na dergelijk bewijs te leveren.

2.3. Betreffende de vraag die in het verzoekschrift rijst aangaande de geldigheid van verzoekers Maltese verblijfsvergunning, onderstreept de Raad dat er een onderscheid gemaakt dient te worden tussen de subsidiaire beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Zulk een onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over de subsidiaire beschermingsstatus zou beschikken, noch toont hij aan dat hij niet naar Malta zou kunnen terugkeren en er zijn (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.

3.1. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld en gemotiveerd dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij Malta heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal stelt tevens vast dat verzoekers basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Malta en dat zijn levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat verzoeker geen valabele argumenten aanvoert die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.3. Wat het arrest M.S.S. / België en Griekenland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 21 januari 2011 betreft (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland), waar verzoeker naar verwijst, wordt erop gewezen dat bij arrest nr. 205 104 van 8 juni 2018 de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geoordeeld dat Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland niet langer a priori uitgesloten worden geacht. De vordering tot schorsing van een overdrachtsbesluit van een verzoeker om internationale bescherming naar Griekenland werd door de Raad verworpen. Ofschoon er nog steeds problemen bestaan inzake de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland, is er actueel geen sprake meer van systeemfouten die elke overdracht van een asielzoeker naar dit land verhinderen. Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland worden niet langer a priori uitgesloten geacht. De Raad maakt principieel niet langer een bezwaar, maar herinnert wel aan de

nood aan een individuele beoordeling van de merites eigen aan elke zaak, met oog voor eventuele indicatoren van kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij (RvV 8 juni 2018, nr. 205 104).

Ofschoon voorliggend verzoek gezien de verleende internationale bescherming (in Malta) niet onder het toepassingsgebied van de vigerende Dublinreglementering ressorteert en het M.S.S. arrest van het EHRM betrekking heeft op de opvangomstandigheden van asielzoekers in Griekenland terwijl verzoeker in Malta internationale bescherming werd toegekend, kan voormeld standpunt gewezen door de Raad a fortiori ook een relevante parameter uitmaken in hoofde van verzoekers die internationale bescherming werd toegekend in andere lidstaten van de EU zoals in voorliggend geval Malta, daar aangenomen kan worden dat hun juridisch statuut als beschermden er nog meer verankerd zijn en er in beginsel vanuit gegaan kan worden dat de verleende bescherming effectief is en zij de nodige rechten kunnen doen gelden tenzij het tegendeel op concrete wijze wordt aangetoond. Verzoeker levert evenwel geen dergelijk concreet bewijs.

Aan verzoeker werd internationale bescherming toegekend in Malta waaruit de nodige verplichtingen volgen voor de lidstaat in kwestie. Malta is immers als EU-lidstaat gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de status van verzoeker, rechten en voordelen waarvan hij gebruik kan maken. Verzoeker toont niet aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Malta, geen toegang zou krijgen of gebruik zou kunnen maken van voornoemde rechten en voordelen. Hij beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet in concreto aannemelijk dat hij verhinderd was om in Malta in de elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

3.4. Uit de bestreden beslissing blijkt namelijk en samen met het Commissariaat-generaal kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk maakt dat de bescherming die hem in Malta verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Malta. De bestreden beslissing duidt onder meer het volgende aan:

"In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Malta hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Malta gelden. U bevestigde een Maltese beschermingsstatus en verblijfsrecht te hebben verkregen maar verklaarde aanvankelijk dat de Maltese overheid u geen of onvoldoende bijstand verleende (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 9). Uit uw verklaringen nadien bleek echter dat u wel degelijk bijstand kreeg van de Maltese overheid in de vorm van onderdak, levensmiddelen en medische hulp in het Maltese opvangcentrum (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 9-10). U wenste echter een eigen woning en adres buiten het opvangcentrum zoals in de Maltese hoofdstad Valletta om zagezegd te kunnen deelnemen aan het hervestigingsprogramma van de UNHCR en bleek eigenlijk teleurgesteld te zijn omdat u in Malta "slechts" de subsidiaire beschermingsstatus in plaats van de vluchtelingenstatus verkreeg (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 9-10, 12). U stelde de Maltese taal niet te hebben geleerd – hetgeen op termijn toegang tot werk in Malta geeft – omdat u er niet lang verbleef, terwijl u er ongeveer vier jaar verbleef; u gaf uiteindelijk toe dat er wel degelijk Maltese taallessen werden gegeven maar verklaarde dat u de geldelijke bijdrage voor die lessen niet kon bekostigen (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 10). Met betrekking tot medische hulp, verklaarde u dat er wachtlijsten waren maar bleek u tot nog toe geen medische hulp te hebben nodig gehad (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 10)."

Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op voormelde en de overige vaststellingen in de bestreden beslissing. Hij toont niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Malta in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien maakt verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. Hij toont, zoals ook in de bestreden beslissing pertinent wordt opgemerkt, niet aan Malta te hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

3.5. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift louter erg beknopt en zeer algemeen op zijn persoonlijk wedervaren in Malta, waarbij hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene, doch niet onderbouwde beweringen. Hij duidt hierbij

tevens en op algemene wijze op de moeilijke levensomstandigheden voor (erkende) vluchtelingen in Malta en verwijst naar (door hem in het verzoekschrift aangehaalde) landeninformatie ter zake.

Landeninformatie, zoals die waar verzoeker naar verwijst omtrent de situatie en (levens)omstandigheden (o.a. dakloosheid) voor alsook de discriminatie van (erkende) vluchtelingen in Malta, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie op zich volstaat niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Malta internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Malta werd verleend, te weerleggen, waar hij echter in gebreke blijft nu hij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot o.a. gezondheidszorg, huisvesting, integratie- en sociale voorzieningen en de specifieke kwetsbaarheid waarmee, binnen deze context, erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden in Malta te kampen hebben. Hoewel de door verzoeker bijgebrachte informatie o.a. getuigt van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van personen die internationale bescherming hebben verkregen in Malta, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd. De Raad herinnert er ook aan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

3.6. Dat de levensomstandigheden in Malta moeilijk zijn, betreft bovendien een problematiek van louter socio-economische aard dewelke niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Malta betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Maltese onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Maltese onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker internationale bescherming werd toegekend in Malta, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

3.7. Betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Malta, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Malta als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Malta het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hij toont het tegendeel niet aan.

De Raad wijst in dit verband nog op recente rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielerzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het

verbod op onmenselijke behandeling. De verzoekende partij moet zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C- 297/17, C- 318/17, C- 319/17 en C- 438/17, Ibrahim e.a., §90), waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker blijft hier evenwel in gebreke.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Malta.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 oktober 2019, voert verzoekende partij vooreerst aan dat zij in essentie wenst te verwijzen naar haar uitgebreid verzoekschrift. Zij licht toe dat in haar verzoekschrift wordt uiteengezet dat de levensomstandigheden in Malta erbarmelijk zijn voor erkende vluchtelingen; een gebrek aan menswaardige huisvesting, de afwezigheid van de medische zorg, geen taallessen en integratiecursussen, waardoor het onmogelijk is om werk te vinden. Zij wijst erop dat zij slachtoffer is geworden van discriminatie en er ook veel geweld is tegen vluchtelingen. Verzoekende partij stelt dat door als deze elementen het risico zeer groot is dat zij in een situatie van ernstige deprivatie terechtkomt. Verzoekende partij wijst er nog op dat zij omtrent deze zaken verwezen heeft naar zeer veel objectieve informatie.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 25 oktober 2019 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van de in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

De Raad benadrukt dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Malta van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het

vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Malta verleend werd, te weerleggen. Hoewel niet kan ontkend worden dat Malta kampt met diverse problemen op socio-economisch vlak, blijft verzoekende partij in gebreke om aan te tonen dat zij geen toegang zou krijgen de rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer werkgelegenheid, gezondheidszorg en huisvesting en dat zij in een situatie van extreme materiële armoede zal terechtkomen die haar niet in staat stelt in haar meest elementaire behoeften te voorzien, zoals onder meer voedsel, persoonlijke hygiëne en een plaats om te leven, en dat de tekortkomingen in Malta, waar verzoekende partij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie aldaar niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Dat de levensomstandigheden in Malta moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De stelling dat verzoekende partij in geval van terugkeer naar Malta zal terecht komen in een situatie van ernstige deprivatie, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoekende partij *in concreto* aantoont dat zij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS